

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 117.873 van 2 april 2003
in de zaak A. 94.152/VII-22.388**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 verblijvende te 9160 LOKEREN,
 Heirbruggestraat 350

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Tsjechische nationaliteit, op 31 juli 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 juni 2000;

Gelet op het arrest nr. 113.363 van 5 december 2002 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 5 februari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij kwam België binnen op 24 november 1999 en verklaarde zich op 25 november 1999 vluchteling. De tweede verzoekende partij kwam België opnieuw binnen op 24 november 1999 en verklaarde zich voor de derde maal vluchteling op 25 november 1999.

1.2. Op 25 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen letterlijk als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij :

"Betrokkene werd verhoord op 16 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. P. De Wilde.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene, een Tjechisch staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van zijn vriendin XXX die de naam R. draagt en haar familie zich met politieke aangelegenheden zou bezighouden. Betrokkene zou vanaf 1998 een relatie met haar begonnen zijn. De problemen zouden begonnen zijn rond augustus 1998 en dit vanaf het ogenblik dat zijn vriendin haar meisjesnaam op de voordeur vermeldde. Dronken mensen kwamen bellen aan de deur. Dit tafereel zou zich om de veertien dagen hebben voorgedaan gedurende een tijdspanne van drie maanden tot een half jaar. Betrokkene, zijn ouders en zijn vriendin zouden hiertegen klacht hebben neergelegd. De politie zou niets genoteerd hebben daar zij geen beschrijving van de daders konden geven. Op 14 augustus 1999 's avonds zou betrokkene samen met zijn vriendin en hun dochttertje op weg zijn geweest naar de dokter. In het metrostation zou zijn vriendin door een zeven à acht skins die bivakmutsen droegen, uitgemaakt zijn voor vuile zigeuner en gezegd hebben dat ze de familie XXX gingen uitmoorden. Op de vraag hoedat de skins wisten dat zijn vriendin een XXX is antwoordde betrokkene dat hij vermoed dat de skins informatie aan elkaar doorgeven. De skins zouden beginnen zijn zijn vriendin te duwen waarop hij haar zou gezegd hebben te vluchten. Betrokkene zou dan geslagen zijn met stokken op het hoofd. Betrokkene zou kunnen vluchten zijn. Ze zouden dan te voet naar zijn vriend zijn gegaan te Praag 3. Hij zou dan met zijn vriend naar de spoedgevallen zijn gegaan ook in Praag 3 waar hij verzorgd werd. Betrokkene zou geen medisch attest hebben gekregen daar het ziekenhuis dit rechtstreeks ging opsturen naar zijn wijkdokter (de heer Klimesova). Betrokkene zou dan samen met zijn vriend en vriendin een klacht neergelegd hebben bij de politie. Die politie zou hen niet geloofd hebben en zou niets genoteerd hebben omdat ze geen beschrijving konden geven van hun aanvallers. De volgende dag zou zijn vriendin zijn ander dochttertje bij zijn ouders gaan halen zijn. Ze zouden nog een week bij zijn vriend gebleven zijn, waarna ze nog een andere week verbleven bij een andere vriend. Ze zouden verder geen problemen meer hebben gekend. In november

1999 zou zijn vriendin haar niet zijn tegengekomen die haar wist te vertellen dat haar ouders in België waren. Ze zouden dan voor hun paspoorten hebben gezorgd. Op 18 november 1999 verliet betrokkene samen met zijn partner en twee minderjarige kinderen zijn land, richting België, waar hij de dag nadien toekwam en er op 25 november 1999 asiel aanvraag. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, een medisch attest en een reisbiljet dd. 28 april 2000 Praag Brussel.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met deze gedaan door zijn vriendin. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt hierdoor ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene dat de problemen begonnen rond augustus 1998, zijn vriendin situeert deze in 1999. Verder verklaart betrokkene dat de skins om de veertien dagen aan de voordeur kwamen bellen, dat dit een drietal tot een half jaar heeft geduurd en hij, zijn ouders en zijn vriendin klacht hiertegen hadden neergelegd. Dit in tegenstelling met de verklaringen van zijn vriendin die verklaart dat de skins om de drie dagen kwamen aanbellen en dit gedurende een periode van veertien dagen en zij nooit klacht hiervoor hadden neergelegd omdat het geen zin had. Verder verklaarde betrokkene dat de skins in de metro verschillende malen de naam XXX vernoemden, terwijl zijn vriendin hiervan helemaal geen melding maakt. Nog verklaarde zijn vriendin dat na de aanval in de metro zij met de tram naar een vriend gingen en dat haar partner en zijn vriend vervolgens naar de spoed gingen in Praag 2. Volgens betrokkene gingen ze te voet naar zijn vriend en ging hij met zijn vriend naar de spoed in Praag 3. Het medisch attest dat betrokkene dienaangaande neerlegde vermeldt duidelijk Praag 2. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene zich zou vergist hebben over de plaats van ligging van het ziekenhuis. Nog verklaarde zijn vriendin dat haar vriend een medisch attest meekreeg dat hij nadien zelf naar zijn wijkarts zou opgestuurd hebben, terwijl betrokkene verklaarde dat hij geen medisch attest had gekregen daar de kliniek dit rechtstreeks naar de behandelende arts ging opsturen. Nog verklaarde zijn vriendin dat zij alleen met betrokkene met betrekking tot de feiten in de metro klacht gingen neerleggen, terwijl volgens betrokkene zijn vriend er ook bij was. Al deze tegenstrijdigheden slaan op de essentiële gegevens van betrokkene's asielrelaas. Er kan bijgevolg geen geloof meer aangehecht worden.

Verder maakte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding van de problemen die zijn vriendin zou gekend hebben als gevolg van het vermelden van haar naam op de deurbel, noch van het feit dat ze hiervoor klacht gingen neerleggen. Het lijkt ongeloofwaardig dat betrokkene van deze elementen vergat melding te maken. De ernst van de ingeroepen feiten voor vervolging en de geloofwaardigheid van het relaas wordt hierdoor bijkomend ondermijnd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene neergelegde stukken niet van die aard zijn om hetgeen hierboven werd uiteengezet te doen wijzigen. Het eerste stuk betreft een medisch attest dd. 10 april 2000. De betrouwbaarheid van dit document wordt ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die betrokkene hierover deed. Zo, verklaarde betrokkene dat hij naar het ziekenhuis in Praag 3 was gegaan versus medisch attest: Praag 2. Verder is er op het medisch attest een stempel aanwezig van de afdeling urologie. Gelet op de verwonding van betrokkene (hoofdwonde) lijkt het onwaarschijnlijk dat de afdeling urologie hiervoor een attest zou opstellen en tenslotte werd het attest opgesteld op 10 april 2000, te weten meer dan acht maanden na de feiten. Dit ook is ongeloofwaardig.

Tenslotte blijkt uit het tweede stuk dat betrokkene neerlegt (reisbiljet Tsjechië-Praag) dat betrokkene is teruggekeerd naar zijn land en op 28 april 2000 terugkeerde naar België. Hierdoor kan er nogmaals getwijfeld worden aan zijn ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij :

"Betrokkene werd verhoord op 16 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Peter De Wilde.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene, een Tsjechisch staatsburger, problemen zou gekend hebben omwille van haar origine en omdat zij de naam XXX draagt. Haar familie zou aan politiek doen.' Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 27 januari 1997 die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 1997 als kennelijk ongegrond werd afgewezen. Er werd haar door het Commissariaat-generaal 'een beslissing van technische weigering betekend op 16 april 1997. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 3 juli 1997 die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 1997 als kennelijk ongegrond werd afgewezen. Betrokkene stelde tegen deze beslissing geen beroep aan bij het Commissariaat-generaal en zou teruggekeerd zijn naar Tsjechië. Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 25 november 1999.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene samen met haar ex-man (Horvat Roman) in augustus/september 1997 terugkeerde naar Tsjechië waar zij elk hun eigen weg zouden gegaan zijn. Volgens betrokkene zou zij oorspronkelijk geen problemen hebben gekend omdat niemand wist dat ze terug was. Betrokkene zou in 1998 haar nieuwe vriend (Duzda Milan O.V.4.605.464) ontmoet hebben. In maart 1998 zou ze bij hem gaan wonen zijn. In oktober/november 1999 zouden haar problemen ontstaan zijn door het feit dat ze haar meisjesnaam (XXXva) op de brievenbus zou hebben geplaatst. Zo zouden "de mensen" geweten hebben dat ze terug was. Skins zouden overdag en 's avonds aan de deur komen bellen zijn en dit ongeveer een uur lang. Betrokkene zou aan het raam hebben gezien dat zij bivakmutsen op hadden. Ze zouden om de drie dagen zijn geweest en dit zou een veertiental dagen geduurd hebben. Betrokkene zou geen klacht hebben neergelegd omdat dit geen zin had. Verder verklaart betrokkene dat zij in augustus 1999 nog problemen zou gekend hebben. Betrokkene, haar partner en hun kind zouden op een avond rond negen à tien uur in het metrostation aan het wachten geweest zijn op de metro toen plots een achttal skins op hun afkwamen. Betrokkene zou beledigd zijn omwille van haar origine. Ze zouden betrokkene geduwd hebben. Haar partner zou in Roma-taal gezegd hebben dat ze samen met het kind moest weglopen, wat zij ook deed. Betrokkene zou haar aanvallers niet kennen maar denkt dat er een band is met de skins die aan de deur kwamen bellen. Haar partner zou dan naar buiten zijn gekomen en zou gebloed hebben aan het hoofd. Geen enkel mens zou gereageerd hebben en dit om redenen dat ook blanken schrik zouden hebben van skins. Hierna zouden ze per tram naar een vriend van haar partner zijn gegaan. Haar partner en zijn vriend zouden nog diezelfde avond naar de spoedopname zijn gegaan in Praag waar hij zou verzorgd zijn. Haar vriend zou een verklaring hebben afgelegd. Het medisch document dat hij meekreeg zou hij achteraf hebben opgestuurd naar de wijkdokter. (Vanuit België zouden zij hun vriend hebben opgebeld om dit document te gaan halen bij de wijkdokter). Nog diezelfde nacht zouden betrokkene en haar partner een klacht zijn gaan neerleggen bij de politie in Praag 3. Ze zouden het medisch attest niet getoond hebben omdat zij vonden dat dit geen zin had. De politie zou gezegd hebben hen niet te kunnen helpen omdat zij geen beschrijving van de daders konden geven. Ze zouden dan één week later bij een andere vriend gaan wonen zijn. Via een nicht zou zij vernomen hebben dat haar ouders in België waren. Ze zou drie maanden hebben moeten wachten op haar paspoort. Er zou ondertussen niets meer gebeurd zijn. In november 1999 verliet betrokkene samen met haar partner Duzda Milan (O.V.4.605.464) en twee minderjarige kinderen haar land, richting België waar zij op 24 november 1999 toekwam en er de dag nadien de status van vluchteling aanvraag. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (Dienst Vreemdelingenzaken en Commissariaat-generaal) en ook met de verklaringen gedaan door haar partner. De

geloofwaardigheid van haar relaas wordt hierdoor sterk ondermijnd. Zo situeert betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen die zich zouden hebben voorgedaan in de metro in de zomer van 1998, alsook verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat na de aanval in de metro zij klacht gingen neerleggen en haar man daarna naar spoedgevallen ging. Op het Commissariaat-generaal situeerde zij de feiten van de metro in 1999 en na de feiten van oktober en november 1999 (bellen aan de deur), en verklaarde ze dat haar vriend vergezeld van zijn vriend, eerst naar de spoedgevallen ging en dat zij pas daarna klacht gingen neerleggen bij de politie. Verder maakte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding van de problemen die ontstonden naar aanleiding van het feit dat zij haar meisjesnaam XXXva op de deur had aangebracht. Het lijkt onwaarschijnlijk dat zij hiervan vergat melding te maken des te meer lettende op het feit dat zij op het Commissariaat-generaal stelt dat er een oorzakelijk verband is tussen deze beide gebeurtenissen -quod non est-.

Betrokkenes asielrelaas wordt nog bijkomend ondermijnd omwille van de tegenstrijdige verklaringen gedaan met deze van haar partner. Zo verklaarde haar partner op het Commissariaat-generaal dat de problemen begonnen rond augustus 1998, betrokkene situeerde deze in 1999. Verder verklaart haar partner dat de skins om de veertien dagen kwamen bellen, dat dit een drietal maanden tot een half jaar heeft geduurd en hij, zijn ouders én betrokkene klacht zouden neergelegd hebben bij de politie. Volgens betrokkene kwamen de skins om de drie dagen bellen en dit gedurende een periode van veertien dagen en verklaarde hiertegen nooit klacht te hebben neergelegd. Verder verklaarde haar partner dat de skins in de metro verschillende malen de naam XXX zeiden, terwijl betrokkene hiervan helemaal geen melding maakt. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes bewering dat zij problemen kende omwille van het feit dat zij een XXX is.

Nog verklaarde betrokkene dat na de aanval in de metro zij met de tram naar een vriend gingen en dat haar partner en zijn vriend naar de spoed gingen in Praag 2. Volgens haar partner gingen ze te voet en ging hij met zijn vriend naar de spoed in Praag 3. Het medisch attest dat haar partner dienaangaande neerlegt vermeldt nochtans duidelijk Praag 2. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenes partner zich zou vergist hebben over de plaats van het ziekenhuis. Nog verklaarde betrokkene dat haar vriend een medisch attest meekreeg dat hij nadien zelf naar de wijkarts zou opgestuurd hebben, terwijl haar partner verklaarde dat hij geen medisch attest had meegekregen daar de kliniek dit zelf naar de behandelende arts ging opsturen. Nog verklaarde betrokkene dat zij (zij en man) klacht gingen neerleggen, terwijl volgens haar partner de vriend er ook bij was. Al deze tegenstrijdigheden slaan op de essentie van betrokkenes asielrelaas. Er kan bijgevolg geen geloof meer aan gehecht worden.

Uit wat voorafgaat kan niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van

de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verwerpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de "exceptie" dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending inroepen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de verzoekende partijen in een eerste onderdeel stellen dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij nooit een grondige scholing hebben gehad en afkomstig zijn uit een cultuur waar minder belang wordt gehecht aan data en plaatsen; dat zij verder in een tweede onderdeel voorhouden dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken "niet in sereniteit" is verlopen, dat a priori werd gesteld dat geen geloof werd gehecht aan hun verhaal en dat het bijgevolg onzorgvuldig is te verwijzen naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat in een derde onderdeel wordt gesteld dat, inzake de tegenstrijdigheid over het ziekenhuis, het medisch attest werd genegeerd; dat de verzoekende partijen tenslotte in een vierde onderdeel opwerpen dat geen rekening werd gehouden met de schrijnende toestand in Tsjechië (racistische aanvallen en de lakse houding van de autoriteiten), die bevestigd wordt door Amnesty International;

Overwegende dat de verzoekende partijen wel beweren, doch niet bewijzen dat er problemen zouden zijn geweest bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat geen wetsbepaling verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt;

Overwegende dat immers van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, ongeacht zijn scholingsgraad of culturele achtergrond en gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de door de commissaris-generaal in het huidige geval vastgestelde tegenstrijdigheden geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partijen en in de bestreden beslissingen werden weergegeven; dat de verzoekende partijen pogen enkele van deze contradicties te verklaren,

doch niet aannemelijk maken dat de beslissing van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat, nu de commissaris-generaal, terecht zo blijkt, van oordeel was dat de asielaanvragen van de verzoekende partijen bedrieglijk waren, hij geen verder onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending inroepen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij in een eerste onderdeel stellen dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van correct premissen zoals blijkt uit het eerste middel; dat zij verder een schending van het evenredigheidsbeginsel opwerpen en daartoe verwijzen naar het eerste middel;

Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen kennis hebben genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissingen; dat de schending van de aangehaalde wet bijgevolg niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissingen zich wel degelijk heeft gebaseerd op correcte gegevens;

Overwegende dat de verzoekende partijen niet verduidelijken en dat ook niet blijkt uit het eerste middel, op welke manier de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel zouden hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.